

NĚKDY MÁM Z ČECHŮ POCIT, ŽE JIM NIC NENÍ DOST DOBRÉ

Do angažmá v drážďanské opeře Dagmar Pecková odešla v polovině 80. let. Hudebně jí to otevíralo nové obzory, ale „normální život byl v Drážďanech strašný“, vzpomíná. Na začátku tisíciletí se seznámila se svým německým manželem a žije s ním u jihoněmeckého Freiburgu. Odtud jezdila zpívat na světové scény. Do Česka se intenzivněji vrací teprve v posledních letech, i jako herečka či zakladatelka festivalu Zlatá Pecka. „Je pro mě důležité tady žít a vnímat lidi,“ dodává ke svým návratům.

Při pohledu do českých médií to vypadá, že jste se po pětadvaceti letech života v německém Freiburgu zase vrátila do České republiky. Je to tak?

Úplně se to tak říct nedá. V Praze jsem vždycky měla nějaký byt a v roce 1992 jsem koupila na Spořilově nijak zvlášť velký řadový domek. Současně jsem bydlela nejdřív v Drážďanech, pak v Berlíně, chvíli v Praze. Když jsem se vdala, odstěhovala jsem se k Freiburgu, kde máme velký dům a kde jsme donedávna žili všichni dohromady včetně dětí. Ty už jsou velké a odstěhovaly se – takže my teď máme dva baráky a nevíme co dřív. Sice bych se mohla definitivně přestěhovat do Německa, ale Praha by mi chyběla. Od doby, kdy jsem sekla s operou, jsem navíc začala dělat činohru, píšu knížky, organizuju festival... Je pro mě důležité tady žít a vnímat lidi.

Protože knihy, divadlo i festival jsou všechny v Česku a v češtině...

Činohru v němčině bych asi nezvládla. Vždyť i čeští herci emigranti v Německu hráli v podstatě jen ruské mafány, moc jiných příležitostí nedostávali.

Festivalu Zlatá Pecka, který jsem založila ve svém rodném městě a letos bude mít desátý ročník, se můžu věnovat i z Německa, ale jenom na dálku to nejde. Musím o něm dávat vědět do médií a ukazovat, že existuju. V dnešní době je to takový úzus, že lidi musí vydržet až do hrobu.

Vy ale nepůsobíte jako typ člověka, který by šel do důchodu.

Kdyby moji energii musel vydržet jenom můj manžel, bylo by mi ho líto. To bych mu nemohla udělat. I když on už v důchodu je a má pocit, že bych to měla zabalit a že bychom měli někam vyrazit. Jenže my jsme přece oba celý život cestovali. Já jsem tak ráda, když přijedu do Německa a mám chvíli volno, sednu si na terasu a koukám do zeleně! My bydlíme na kraji lesa, u Schwarzwaldu, je to idyllické.

Kde vlastně jste doma? Může být člověk doma na dvou místech?